

dets egen Skyld bør det intet Saadant gjøre, har jeg aldeles Intet at sige. Ministeriet maa bedst selv vide, om det staar sig bedst ved for sit Vedkommende ikke at forholde sig til Noget af det, som Befolkningen særlig ønsker Lovgivningsmagten skulde bringe tilende, men derimod mere til de andre Sager. Det har — jeg gjentager det fra forrige Gang, jeg havde Ordet — sin parlamentariske Nytte. Regjeringen staar som et konsolideret, konservativt Parti, der ved sine Lovforslag viser os, hvad den i den Henseende vil. Jeg tror, at denne Stilling fra Regjeringens Side kan faae sin opragende Indflydelse paa et Demokrati baade i Bælgerbefolkningen og her i Folkethinget.

Kirke- og Undervisningsministeren

(Scavenius): I Anledning af, hvad det ærede Medlem, der nu talte (Berg), henvendte til mig, vil jeg dog udtale, at jeg ikke veed af at have brugt tilspidsede Udtryk om de Lovforslag, som han ønsker, at Ministeriet skulde have fremlagt paa Skolevæsenets og paa det kirkelige Omraade. Jeg har, hvad Skolevæsenet angaar, erklæret, at, henset til den Betænkning, som fremkom fra Folkethingets Udvalg ifjor, henset til de fem indbyrdes overordentlig forskellige Anskuelser, som der gjorde sig gjældende, mistviede Regjeringen om med det nuværende Folkething at kunne føre denne Sag til en fornøftig Ende, og at Regjeringen som Følge deraf havde ifinde i denne Session at forelægge et saadant Lovforslag. Men dermed har jeg ikke sagt, at det ikke var Regjeringens Hensigt paa et senere Stadium atter at fremkomme med et Forslag om en almindelig Skoleordning, tværtimod, det er Regjeringens Hensigt, som jo ogsaa er bleven udtalt bestemt og tydeligt af Conseilspresidenten. Hvad Præstevalgloven angaar, da udtalte jeg kun det, at denne Lov ikke just kunde glæde sig ved nogen overdreven stor Sympathi hos mig. Jeg udtalte mine Grunde derfor, og disse Grunde maa blive staaende, saalænge ialtfald som det ikke er lykkes at komme igjennem med en Præstelønningslov. Jeg vil indrømme, at, hvis man har faaet en Præstelønningslov, kan man med nogen mindre Frygt gaa til en Præstevalglov, skjøndt jeg selv i saa Tilfælde ganske vist vil have stor Betænkning og vistnok ikke vil være istand til at gaa saa vidt, som Majoriteten her i Folkethinget mente ifjor at burde gaa. Det eneste Tilspidsede, jeg har kunnet tænke mig, at det ærede Medlem har kunnet finde i mine Utringer, er det, jeg udtalte angaaende Spørgsmaalet om Præstelønningsloven, nemlig — og det staar jeg ved — at en saadan Lov ikke saalænge den nuværende Regjering sidder, vilde kunne komme igjennem, naar man ikke fra det høie Things Side vil gaa ind paa, at Præstetienden, de kirkelige Indtægter indgaa i en særlig Fond. Naar man ikke vil

gaa ind derpaa, vil man ikke faae en saadan Lov. Hvis dette skal kaldes tilspidsset, ja vel, saa maa man kalde det saa. Jeg betragter det derimod som en Erklæring af et bestemt Princip, som det er det Fornøftigste, Retteste og mest Loyale forud at give tilkjende, saaledes at der om den Ting ikke kan herske nogen Tvivl hos det høie Thing. Jeg kan altsaa ende med at sige, at det paa ingen Maade er den nuværende Regjeringens Mening at holde disse vigtige Spørgsmaal tilbage nu for derigjennem at gjøre et Forsøg paa at jorde dem. Det er paa ingen Maade vor Mening; men Meningen er kun den, at vi for Dieblirket tro, at det ikke vil være muligt med det nuværende Folkething at føre disse Sager igjennem paa en forsvarlig Maade. Naar vi have denne Opfattelse, saa vil det efter vor Overbevisning være at spille det høie Things Lid, om vi ville forelægge Forslag med Hensyn til disse Sager iaar.

N. P. Jensen: Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) indlevede sit Foredrag idag med en Hensigt til den høitæredede Krigsminister, hvori han ankede over et Forhold, som han gav en noget almindelig Adresse. Han udtalte, at medens man her i Kjøbenhavn ikke lagde nogen som helst Hindring i Veien for, at Soldaterne kunde benytte deres Fritid til at besøge Foreninger af upolitisk Karakter, lagde man saadanne Hindringer i Veien i Provindsgarnisonerne. Forfaauidt dette blev sagt i al Almindelighed, tror jeg ikke, det er Tilfeldet. Jeg tror tværtimod, at man i Provindsgarnisonerne i saa Henseende følger de samme Regler som her i Kjøbenhavn, og man er saa meget mere henvist dertil, som man som bekendt ingen Kaserner har i Provindsgarnisonerne, og de Samlingsstuer, man kan byde Mandstabet til at være i i deres Fritid, ere af en saadan Bestaaenhed og mangle i den Grad Komfort, at man netop er alvorlig opfordret til at indkomme Ønsker af den Natur. At der paa enkelte Steber kan være handlet anderledes, skal jeg naturligvis ikke benegte Muligheden af. Jeg antager, at det ærede Medlem mere sigtede til et enkelt Tilfælde (Berg: Ja), end vilde give sine Udtalelser en almindelig Adresse, og forfaauidt kan jeg være fuldstændig enig med det ærede Medlem. — Da vi forrige Aar forhandlede om Hærens Revision, var der enkelte Spørgsmaal, som vi meget omhyggelig drøftede i Udvalget, men som ikke bleve gjort til Gjenstand for nogen Reform. Af saadanne Sager er der navnlig et Spørgsmaal, jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa. Det angaar Forstærkningen. Hele Udvalget var enig i, at Forstærkningen lider af to Hovedmangler: Mangel paa Officerer og Mangel paa Døvelse. Om nu den første Mangel fortrinsvis maa søges i den Bestemmelse i Hærens Lov, isølge